

Mezei András

UGRÓISKOLA

Az ugróiskola krétarajza magára maradt házunk előtt, melyből elvittek szüleimmel együtt Lengyelországba, de még sokáig, mintha ott álltam volna a fehér kockákban terpeszben, s összezárt lábbal, miközben pedig étlen-szomjan ültem a zárt marhavagonban: kis rövid szoknyám föl-föllebbent, fehérharisnyás lábam fordult, pántos lakkcipőm tükrében Gyergyó minden gyermeke tapsolt, tapsolt, amíg végre megállt a szerelvény, a vagonajtókat föltépték ordítással és ott örökre elszakítottak szüleimtől, kísérletre életben hagytak, és most itt élek Jeruzsálemben férjezetten, kicsi lányom van, rövid szoknyája meg-meglebben, fehérharisnyás lába fordul, lakkcipőjének tükrében ujjonganak és ugrándoznak körben a hegyek, dombok táncolnak távoli fuvolahangra, mintha Gyergyó átszólna ide a házunk elébe rajzolt fehér krétakockákba, ebbe a mai ugróiskolába, melyben kislányom önfeledten suhan, fordul, a lába terpeszben, és a félelmet nem ismeri, copfjai szélben sustorognak, szalagjai csattognak ama holocaust fölött, miközben a múlt ablakaiból idelátnak az üldözöttek mielőtt még meghomályosodnának mind az üvegek Gyergyóban is és Jeruzsálemben is.

MÁMOR

Mikor az első Joint-raktárba beszabadultam, lett annyi csíkos matróztrikóm, hogy belebandzsult a szemem. A legszebb ejtőernyős dzsekit a polcról lekaptam, s hát még a khaki pantalló, melyben férfiasan feszült a fenekem! Csoda volt, mintha a kincsesbarlangba maga Aladdin vezetett volna be, a sötétkék tengerészkabátot arany gombokkal –, azt is! Egy-bálába bakancsot, kulacsot, derékövet és katonasapkát vittem a pult felé, holott még mi mindent vételezhettem volna –, ami mind U.S.A. – Auschwitz után – a Joint segélyraktárból egy füstre

